

Petr usne, sotva lehne;
sotva usne, sen se zvedne:
náhlé světlo po krajině
a tak jasno jako ve dne.

Petr celý vyjevený,
rodinu zří v prostém stáji,
dítě zrovna sluncem září -
v Petrovi až dech se tají.

Vzduch je plný andělíčků,
třpytí se a křídly šumí,
každý zpívá haleluja,
krásně, jak jen anděl umí.

A hle, od vesnice spěchá
všechn lid s radostnou tváří,
napřed muži, staří, mladí,
v čele naši muzikáři.

Vašek velký buben tluče,
Matěj troubí, Martin hude,
Vojta na klarynet píská,
Kuba měchem bas jim dude.

Aj ti hrajou - jako nikdy!
tváře dmou se, lítá ruka -
písnička tak mlaskně skočná,
že až Petru nohou cuká.

Zmlkli. Z řady vystoup' Brichta,
vyšnořený, oholený,
býval kaprál u hulánů,
dnes je řečník vyvolený.

Postavil se, salutuje,
hrubě spustil: "Kriste pane, -
my nevíme, co je psáno,
ale víme, co se stane.

Ty jsi - já jsem - ba jsme všichni -
povídáme - k boží chvále -"
v tom se zajik' - jazyk ztrnul
a nemůže o hles dále.

Ruka v úzkostech se svírá,
ret se jako lupen chvěje -
"Ty's to vyved'!" Petr nahlas
ze sna hulánu se směje.

Ježíšek však milostivě:
"Všichni jste mé hodné děti,
Vaše duše po skonání
hupky na nebe si vletí."

A teď houfně zpívajíce
předstupují hospodyně,
podávají v pytlích, koších,
dobrého co po dědině.

Máslo, jabka, marcipány,
plátno, šátky, věci steré,
Maria jim přikyvuje,
Josef od nich dary bere.

"Co je tohle?" Petr náhle
poulí svoje oči šedé.
Dvanáct panen třináctou si
na růžové pentli vede.

Dvanáct panen, dvanáct růží.
"Děťátko ty nejjasnější,
přivádíme Anduličku,
že je z nás všech nejkrásnější."

"To si myslím!" Petr mručí. -
"Anduličku k Tobě vedem,
aby za nás všecky dala
hubičku Ti jako s medem."

Andulička přistupuje,
sotva ale hlavu níží,
Ježíšek už ručky svoje
kolem její šíje kříží.

Jak se směje, jak ji hladí,
jak se k Andulince tulí -
sotva dostal políbení,
už zas znovu rtíky špulí.

Petr sebou hází, bručí,
jako medvěd když se brání:
"Matka na to mlčky hledí? -
je to pěkné vychování!"